

31 במאי 2004

נערים ונערות פגועי CP טסים בשמי העמק

בית הספר "יובלים" בעפולה הוא בית ספר מיוחד בהרבה מובנים. הנערים והנערות שלומדים בו סובלים מפגיעות קשות, בעיקר גופניות, שמונעות מהם את החופשיות היומיומית שאנחנו מקבלים אותה כמובנת מאליה.

ביקור בבית הספר מביא אותנו לעולם אחר, עולם בו צעירים וצעירות נמצאים במלחמה לא-פוסקת, כל יום, כל לילה, שעה-שעה ודקה-דקה, עם המגבלות, עם הכאב, עם הניתוק, עם הבדידות. הגוף ממאן לפעול והעיניים מביעות תסכול, תבונה, סבל וסקרנות. צוות מסור של מורות ומטפלות משקיע את הנשמה באנשים טובים וכל אלה לא זוכים, בדרך כלל, לתשומת לב רבה מדי מצדנו.

קשה למצוא צעירים וצעירות הראויים יותר מאלה לחוויה השמימית שטייסת 10 יכולה להעניק. ביום שני בבוקר, 31 במאי 2004, התכנסנו במנחת מגידו. משה מנחמי, מר "מגידו תעופה", השכים וחיכה לנו במנחת המסודר, אחרי שטרם ותיאם עבורנו כמה דברים מועילים, כולל מזג אוויר צח ונאה.

לאחר שיחה כללית בפאטיו המוצל התארגנו לסדרת הטיסות. היינו שלושה טייסים - גאולה פולק, שלמה אורבך ואני - ושני מטוסים. בכל סבב היו איתנו נער אחד או שניים ומלווה מבוגר. הצוות החרוץ של "יובלים" עזר לנערים ולנערות להגיע למטוסים ולהיכנס אליהם. המבט העצוב התחלף בברק של סקרנות וציפייה עם דוק של שובבות והעזה. קצב הדברת של הנערים והנערות גדל וההתרגשות גברה.

קולות השמחה עם ההמראה והעיניים הפעורות במאמץ לקלוט עוד ועוד היו עדות לכך שהפעם יש משמעות מיוחדת להטסת נערים בטייסת 10. במבצע הזה לא רק אנחנו הענקנו לאחרים את חוויית הטיסה, אלא הנערים והנערות הנפלאים העניקו לנו חוויה שלא נשכח.

תודה לתום החמוד, הנבון והאמיץ, לאסף החברותי והזהיר, למאיר הנלהב שרצה לטוס עוד, לאליסה היפה והחייכנית, לדני השובב עם הברק בעינים, לעלי השקול והזהיר, למיכאל ולעינב שטסו בכף.

תודה למנהלת, למורה ולמחנכת, למלוות ולנהגים שלא חוסכים מאמץ, דאגה ועזרה.

נפרדנו וטסנו בחזרה לחיפה. אורחינו נסעו לבלות את המשך היום בטבע. מחר – יום חדש ב"יובלים", מאבק חדש, ניצחון חדש.

אבנר הלוי - מנהל איזור הצפון